Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

9. září 2015 *

„Kasační opravný prostředek — Smlouva o finanční pomoci Společenství pro projekt v oblasti lékařské spolupráce — Rozhodnutí Komise požadovat navrácení části vyplacených záloh — Žaloba na neplatnost — Nepřípustnost“

Ve věci C-506/13 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 11. září 2013,

Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE, se sídlem v Aténách (Řecko), zastoupená E. Tzannini, dikigoros,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zastoupená S. Lejeune, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s E. Petritsi, dikigoros, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, S. Rodin, A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 24. února 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: řečtina.

Rozsudek

1 V rámci svého kasačního opravného prostředku se Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE (dále jen „Lito“) domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise (T-552/11, EU:T:2013:349, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Tribunál zamítl její žalobu na zrušení oznámení Evropské komise ze dne 9. září 2011 o dluhu, na jehož základě měla být vrácena částka ve výši 83 001,09 eur vyplacená v rámci finanční pomoci Společenství pro projekt v oblasti lékařské spolupráce (dále jen „oznámení o dluhu“), a vyhověl vzájemné žalobě, v níž se Komise domáhala, aby byla Lito uložena povinnost zaplatit uvedenou částku včetně úroků z prodlení.

Skutečnosti předcházející sporu

2 Skutečnosti předcházející sporu byly popsány v bodech 1 až 8 napadeného rozsudku takto:

„1. Žalobkyně [Lito] je porodnice specializující se na oblast porodnictví, gynekologie a chirurgie. Je členem konsorcia, které dne 12. května 2004 uzavřelo s [Komisí] smlouvu C510743 týkající se projektu ‚Ward In Hand‘ (WIH) [dále jen ‚projekt WIH‘], v níž se Komise zavázala vyplatit v několika splátkách finanční příspěvek (dále jen ‚smlouva‘). Projekt [WIH] byl zahájen dne 1. května 2004 a ukončen dne 31. ledna 2006. V rámci [tohoto] projektu […] Komise vyplatila žalobkyni z titulu finanční pomoci Evropské unie celkem 99 349,50 eur.

2 Podle čl. 5 odst. 1 smlouvy se tato smlouva řídí belgickým právem. Na základě jejího čl. 5 odst. 2 je k řešení veškerých sporů mezi Unií a členy konsorcia týkajících se platnosti, použití či výkladu smlouvy příslušný Tribunál a v případě kasačního opravného prostředku Soudní dvůr.

3 Dopisem ze dne 29. dubna 2009 informovala Komise žalobkyni, že u ní bude provedena kontrola její účasti na projektu WIH formou finančního auditu. Z tohoto dopisu vyplývá, že žalobkyně měla při této kontrole předložit zejména pracovní výkazy zaměstnanců zaměstnaných v rámci [tohoto] projektu. Při auditu, který proběhl v datech od 4. do 6. srpna 2009, žalobkyně nepředložila pracovní výkazy s hodinami odpracovanými jejími zaměstnanci, jejichž úhradu požadovala.

4 Dopisem ze dne 20. října 2009 zaslala Komise žalobkyni návrh zprávy o auditu, v níž se uvádělo, že požadované pracovní výkazy nebyly předloženy, a vyzvala ji k vyjádření. Elektronickými zprávami ze dne 13. a 16. listopadu 2009 zaslala žalobkyně vyjádření k výsledkům auditu a předala pracovní výkazy vztahující se k pracím souvisejícím s projektem [WIH]. V dopise ze dne 23. prosince 2009, k němuž připojila závěrečnou zprávu o auditu, Komise potvrdila závěry uvedené v návrhu zprávy.

5 Dne 25. října 2010 adresovala Komise žalobkyni informativní dopis zasílaný před zahájením postupu pro vrácení finančních prostředků, který uváděl, že má být vráceno 93 778,90 eur. Dopisem ze dne 15. listopadu 2010 žalobkyně požádala Komisi, aby znovu přezkoumala a schválila její dřívější vyjádření.

6 Poté, co Komise přezkoumala důkazy předložené žalobkyní, uznala v dopise ze dne 24. května 2011 účast jednoho zaměstnance, M. V., na projektu [WIH] a odsouhlasila vyúčtované odpracované hodiny věnované [tomuto] projektu […], přičemž zdůraznila, že v tomto ohledu nebyly splněny smluvní podmínky. Komise dále odsouhlasila vyúčtování nepřímých nákladů do výše 20 % uznaných přímých nákladů. Částku, která měla být vrácena, tedy snížila na 83 001,09 eur. Žalobkyně předložila svá vyjádření dopisem ze dne 17. června 2011.

7 Jelikož žalobkyně podle názoru Komise neuvedla v odpovědi nic dalšího, co by prokazovalo hodiny skutečně odpracované jinými zaměstnanci v rámci projektu [WIH], zaslala jí dopisem ze dne 17. srpna 2011 konečné vyjádření. Dne 16. září 2011 Komise adresovala žalobkyni [oznámení o dluhu], v němž ji vyzvala k úhradě částky ve výši 83 001,09 eura do 24. října 2011 […].

8 Dopisem ze dne 3. listopadu 2011, který žalobkyně obdržela dne 15. listopadu 2011, Komise žalobkyni upomenula o své pohledávce a zdůraznila, že je úročena v sazbě až 5 % p. a., což odpovídá částce 11,37 eur za každý den prodlení, takže k 18. listopadu 2011 činily narostlé úroky 284,25 eur.“

Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

3 Návrhem doručeným kanceláři Tribunálu dne 24. října 2011 podala Lito žalobu, kterou se domáhala zrušení oznámení o dluhu.

4 V rámci žalobní odpovědi došlé soudní kanceláři Tribunálu dne 13. ledna 2012 Komise podala vzájemný návrh, aby byla Lito uložena povinnost vrátit část finanční pomoci vyplacené v rámci projektu WIH i s úroky z prodlení.

5 Tribunál v bodech 17 až 31 napadeného rozsudku konstatoval, že informace obsažené ve spisu neumožňují učinit závěr, že má mít oznámení o dluhu závazné právní účinky jdoucí nad rámec účinků vyplývajících ze smlouvy, které předpokládají výkon veřejné moci svěřené Komisi jakožto správnímu orgánu. Toto oznámení o dluhu proto nepatří k aktům, jejichž zrušení se lze domáhat na základě článku 263 SFEU, takže Tribunál žalobu na neplatnost podanou Lito odmítl jako nepřípustnou.

6 V bodech 32 až 81 napadeného rozsudku Tribunál posoudil vzájemný návrh Komise vycházející z údajného porušení smluvních povinností ze strany Lito, a sice povinnosti sjednané v čl. 14 odst. 1 písm. a) všeobecných smluvních podmínek, pokud jde o vedení pracovních výkazů a zaznamenávání hodin odpracovaných zaměstnanci v rámci projektu WIH. Tribunál po provedené analýze konstatoval, že je uvedený návrh opodstatněný.

7 Uložil proto Lito povinnost zaplatit Komisi částku ve výši 83 001,09 eur včetně 5 % úroku z prodlení od 25. října 2011 do uhrazení dluhu v původním řízení.

Návrhová žádání účastnic řízení před Soudním dvorem

8 Lito navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, rozhodl ve věci samé a uložil Komisi náhradu nákladů.

9 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil Lito náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

10 V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z nesprávné aplikace článku 263 SFEU, Lito Tribunál vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že obsah oznámení o dluhu se omezuje na to, že jsou uplatňovány nároky Komise, které má tato na základě smluvních ujednání, ačkoli Tribunál měl konstatovat, že uvedené oznámení učinila v rámci výkonu veřejné moci. Oznámení o dluhu, které bylo přijato jakožto vykonatelné podle článku 299 SFEU, je tedy podle Lito aktem, jehož legalitu může zkoumat unijní soud v rámci žaloby na neplatnost na základě článku 263 SEU.

11 Lito v tomto ohledu připomíná, že Komise si vyhradila v čl. 19 odst. 5 všeobecných smluvních podmínek právo přijmout vykonatelné rozhodnutí ve smyslu článku 299 SFEU. Vzhledem k nejednoznačné povaze předmětného dokumentu, kterou Tribunál uznal v bodě 29 napadeného rozsudku, měl podle ní v každém případě vyhovět žalobě, kterou Lito podala za účelem zachování práva na soudní ochranu zaručeného ustanovením čl. 47 prvního pododstavce Listiny základních práv Evropské unie (dále jen Listina).

12 Kromě toho okolnost, že v samotném korpusu oznámení o dluhu je rovněž zmíněna možnost postupovat podle článku 299 SFEU, měla vést Tribunál na základě zásady ochrany legitimního očekávání k tomu, aby uznal přípustnost žaloby na neplatnost podané Lito.

13 Lito dodává, že Tribunál akceptoval datum splatnosti, které Komise jednostranně určila v oznámení o dluhu jako datum, od kterého počínají běžet úroky, a v bodech 73 a 77 napadeného rozsudku nepřímo připustil, že oznámení o dluhu je vykonatelné, a není tedy čistě informativním dokumentem.

14 Komise je toho názoru, že první důvod kasačního opravného prostředku postrádá jakýkoli právní základ, a musí být tedy odmítnut jako nepřípustný. Podpůrně tvrdí, že jelikož Tribunál odkázal na odůvodnění v usnesení ve věci Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. Komise (T-353/10, EU:T:2011:589) a toto rozhodnutí nabylo právní moci, je nesporné, že oznámení o dluhu je informativním přípravným aktem, který nemá povahu vykonatelného aktu.

Závěry Soudního dvora

15 Podstatou prvního důvodu kasačního opravného prostředku Lito je to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že oznámení o dluhu nemá znaky napadnutelného aktu ve smyslu článku 263 SFEU.

16 Podle ustálené judikatury mohou být předmětem žaloby na neplatnost podle článku 263 SFEU bez ohledu na jejich povahu či formu akty všech orgánů s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (v tomto smyslu viz rozsudky IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9, a Internationaler Hilfsfonds v. Komise, C-362/08 P, EU:C:2010:40, bod 51).

17 Žaloba na neplatnost směřuje k tomu, aby bylo zajištěno dodržování práva při výkladu a aplikaci Smlouvy o FEU, a bylo by tedy v rozporu s tímto cílem vykládat restriktivně podmínky přípustnosti žaloby tak, že by její dostupnost byla omezena na kategorie aktů uvedené v článku 288 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 8).

18 To nemění nic na tom, že pravomoc unijního soudu vykládat a aplikovat ustanovení Smlouvy se neuplatní v případě, že je právní postavení žalobce upraveno v rámci smluvních vztahů, které se řídí vnitrostátním právem určeným smluvními stranami.

19 Pokud by totiž unijní soud uznal pravomoc rozhodovat o neplatnosti aktů vydaných čistě v rámci smluvních vztahů, hrozilo by nejen to, že článek 272 SFEU, na jehož základě lze založit pravomoc unijního soudu rozhodčí doložkou, bude zbaven smyslu, ale v případech, kdy smlouva takovou doložku neobsahuje, by hrozilo i rozšíření jeho pravomoci nad rámec vymezený v článku 274 SFEU, který přiznává vnitrostátním soudům obecnou pravomoc k rozhodování sporů, v nichž je Unie stranou (v tomto smyslu viz rozsudek Maag v. Komise, 43/84, EU:C:1985:328, bod 26).

20 Z toho vyplývá, že pokud mezi žalobcem a orgánem existuje smlouva, lze se na unijní soudy obrátit s žalobou na základě článku 263 SFEU pouze v případě, že má napadený akt závazné právní účinky jdoucí nad rámec smluvního vztahu mezi stranami a implikující, že orgán, který je stranou smlouvy, jednal při výkonu veřejné moci, kterou má jakožto správní orgán.

21 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že pokud se orgán, konkrétně Komise, rozhodne využít smluvní cesty k poskytnutí finanční pomoci v rámci článku 272 SFEU, musí v tomto rámci zůstat. Musí dbát zejména na to, aby v rámci vztahů se smluvními partnery nepoužíval nejednoznačné formulace, které by tito partneři mohli vnímat jako jednostranný výkon rozhodovací pravomoci přesahující rámec smluvních ujednání.

22 Jak Tribunál uvedl v tomto případě v bodě 28 napadeného rozsudku, ze spisu nelze dovodit, že by Komise jednala při výkonu veřejné moci.

23 Pokud jde konkrétně o oznámení o dluhu, z bodů 25 a 26 napadeného rozsudku vyplývá, že bylo formulováno v rámci smluvních vztahů, neboť je jím vymáhána pohledávka, která má základ v ujednáních uvedené smlouvy. Oznámení o dluhu je totiž třeba chápat jako výzvu uvádějící datum splatnosti a platební podmínky a nelze jej považovat za vykonatelný akt, ačkoli hovoří o vykonatelnosti ve smyslu článku 299 SFEU jako o možnosti, kterou má Komise pro případ, že dlužník nesplní závazek k určenému datu splatnosti.

24 Tribunál tedy správně v bodě 28 napadeného rozsudku konstatoval, že oznámení o dluhu nemá právní účinky, které by pramenily z výkonu veřejné moci, nýbrž je považováno za akt neoddělitelný od smluvních vztahů mezi Komisí a Lito.

25 Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál se nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 30 napadeného rozsudku rozhodl, že mu nemůže být žaloba platně předložena na základě článku 263 SFEU.

26 Kromě toho je třeba zdůraznit, že bez ohledu na to, že Tribunál v bodě 29 napadeného rozsudku připustil, že má oznámení o dluhu nejednoznačnou povahu, právo na účinnou soudní ochranu zaručené v čl. 47 prvním pododstavci Listiny nebylo porušeno. Jak totiž vyplývá z judikatury Soudního dvora, cílem tohoto článku není změnit systém soudního přezkumu stanovený Smlouvami, a zejména pravidla přípustnosti přímých žalob k unijnímu soudu, jak vyplývá i z vysvětlení k tomuto článku, které je podle čl. 6 odst. 1 třetího pododstavce SEU a čl. 52 odst. 7 Listiny třeba zohlednit pro účely jejího výkladu (rozsudek Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 97, jakož i usnesení von Storch a další v. ECB, C-64/14 P, EU:C:2015:300, bod 55).

27 Pokud jde o argument Lito týkající se toho, že Tribunál údajně porušil zásadu ochrany legitimního očekávání, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se může této zásady dovolávat každý hospodářský subjekt, u kterého vzbudil orgán podložené naděje o zachování stávajícího stavu (v tomto

smyslu viz rozsudek Di Lenardo a Dilexport, C-37/02 a C-38/02, EU:C:2004:443, bod 70 a citovaná judikatura), avšak Lito neprokázala, jak u ní mohla Komise vzbudit takové naděje, pokud jde o údajnou přípustnost žaloby na neplatnost, kterou Lito podala.

28 Argument týkající se data, od kterého běží úroky z prodlení, směřující proti bodům 73 až 77 napadeného rozsudku je pak třeba zkoumat v rámci třetího důvodu.

29 Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

30 V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku týkajícího se nesprávného právního posouzení při aplikaci pojmu neoprávněně vyplacená částka Lito Tribunálu vytýká, že v bodech 47 až 69 napadeného rozsudku zkreslil pojem vracení neoprávněně vyplacených částek ve smyslu článku 1376 belgického občanského zákoníku a aplikoval jej nesprávně na skutkový stav dané věci.

31 Lito tvrdí, že podmínkou pro aplikaci článku 1376 belgického občanského zákoníku je úmysl či omyl, tedy subjektivní prvek, který v projednávaném případě není dán. Relevantním datem pro účely závěru o neoprávněnosti platby je podle ní datum, kdy byla tato platba obdržena, tj. datum realizace projektu WIH. Lito je toho názoru, že absenci pracovních výkazů nelze považovat za neuskutečnění tohoto projektu.

32 Lito je toho názoru, že Tribunál v bodě 56 napadeného rozsudku nesprávně odmítl pracovní výkazy s logem společnosti potvrzujícím jejich autentičnost, které byly předloženy *ex post*. Lito připomíná, že vzhledem k fúzi s podniky dotčené skupiny se nemohla k datu auditu dostat k elektronickým souborům.

33 Lito navíc tvrdí, že nabyla v dobré víře přesvědčení, že se Komise vzdala svých práv, když mlčela po dobu téměř pěti let od realizace projektu WIH.

34 Podle Komise je třeba zkoumat druhý, čtvrtý, šestý a osmý důvod kasačního opravného prostředku společně a odmítnout je všechny jako nepřípustné, neboť směřují k novému posouzení skutkového stavu a důkazů, neuvádí kritizované skutečnosti ani nekritizují napadený rozsudek a pouze přesně opakují žalobní důvody, které již byly předneseny před Tribunálem.

35 Podpůrně Komise tvrdí, že z bodů 56 až 59 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál nezměnil ani nezkreslil předložené důkazy, když odmítl pracovní výkazy, které Lito předložila až *ex post*, s tím, že nesplňují podmínky stanovené ve smlouvě, jakož i pravidelné zprávy o postupu zasílané Komisi v průběhu projektu WIH.

Závěry Soudního dvora

36 Pokud jde o aplikaci pojmu neoprávněně vyplacená částka, Tribunál v bodech 48 až 50 napadeného rozsudku připomněl smluvní ujednání, konkrétně čl. 13 odst. 1 prvního pododstavec a čl. 14 odst. 1 písm. a) třetí pododstavec všeobecných smluvních podmínek, na jejichž základě měla Lito povinnost zaznamenávat hodiny odpracované v rámci projektu WIH a nechat je minimálně jednou za měsíc ověřit osobou k tomu určenou či pověřenou.

37 Tribunál v bodě 51 napadeného rozsudku zdůraznil význam platebních závazků a v bodech 52 a 53 napadeného rozsudku konstatoval, že podle zprávy z konečného auditu Lito nezaznamenávala odpracované hodiny v souladu se smlouvou.

38 Tribunál v bodech 55 a 56 napadeného rozsudku odmítl argumenty Lito stran toho, že nemohla pracovní výkazy dodat vzhledem k uskutečněné fúzi. Tribunál v tomto ohledu rozhodl, že na pracovních výkazech, které Lito předložila *ex post*, chybí v rozporu s výslovnými ustanoveními čl. 14 odst. 1 písm. a) všeobecných smluvních podmínek datum a ověření osoby k tomu určené, takže je nelze použít jako důkazy o počtu hodin odpracovaných pro projekt WIH.

39 Jelikož Lito předkládá v rámci tohoto důvodu stejný argument jako v prvním stupni, aniž by doložila, v čem spočívalo údajné pochybení Tribunálu v bodech 55 a 56 napadeného rozsudku, je třeba jej odmítnout jako nepřípustný v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora (viz zejména rozsudek Interporc v. Komise, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 16).

40 Výtku týkající se zkreslení pojmu vracení neoprávněně vyplacených částek je třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

41 Tribunálu totiž nelze vytýkat, že zkreslil ustanovení belgického práva, když v bodě 64 napadeného rozsudku rozhodl, že povinnost předložit pracovní výkazy je sama o sobě smluvní povinností, jejíž nesplnění je považováno za porušení smlouvy a může vyústit v povinnost vrátit vyplacené zálohy.

42 Z toho vyplývá, že vrácení vyplacených částek se lze domáhat nezávisle na datu realizace projektu WIH či na tom, že podle belgického práva musí být v případě vymáhání neoprávněně vyplacených částek údajně dána subjektivní složka jednání.

43 V souladu s judikaturou citovanou v bodě 27 tohoto rozsudku se dále Lito nemůže dovolávat porušení zásady ochrany legitimního očekávání, pokud Komise neposkytla konkrétní ujištění ohledně osudu žaloby na vrácení neoprávněně vyplacených částek.

44 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako částečně nepřípustný a zamítnut jako částečně neopodstatněný.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

45 V rámci třetího důvodu kasačního opravného prostředku Lito vytýká Tribunálu, že porušil základní zásady unijního práva, a sice právo být vyslechnut a právo na spravedlivý proces, když ji v bodech 73 až 77 napadeného rozsudku uložil povinnost zaplatit úroky z prodlení a nezohlednil její argumenty k tomu, že oznámení o dluhu čistě informativní a nelze jej považovat za dokument stanovící datum splatnosti, po jehož nesplnění začnou narůstat úroky z prodlení.

46 Lito tvrdí, že začátek plynutí uvedených úroků je protiprávní, neboť jej Komise stanovila jednostranně v oznámení o dluhu, které Tribunál kvalifikoval jako „informativní“ dokument. Lito dodává, že Tribunál své posouzení sazby těchto úroků a data, od kterého mají plynout, dostatečně neodůvodnil.

47 Komise připomíná, že Tribunál položil účastnicím řízení konkrétní otázky ohledně úrokové sazby a při své analýze vzal argumenty účastnic řízení v úvahu.

Závěry Soudního dvora

48 Úvodem je třeba připomenout, že právo být vyslechnut v soudním řízení neznamená, že soud musí v rozhodnutí uvést všechna tvrzení jednotlivých účastníků řízení. Toto právo však implikuje, že soud uvedené argumenty vyslechne, zhodnotí důkazy a poté se vysloví k návrhovým žádáním žaloby a své rozhodnutí odůvodní (viz zejména rozsudky Schröder a další v. Komise, C-221/97 P, EU:C:1998:597, bod 24, jakož i Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise, C-404/04 P, EU:C:2007:6, bod 125).

49 Za těchto podmínek je třeba ověřit, zda Tribunál tyto podmínky splnil při rozhodování o úrocích z prodlení v bodech 73 až 77 napadeného rozsudku.

50 V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál v bodech 74 až 77 napadeného rozsudku aplikoval čl. 19 odst. 2 všeobecných smluvních podmínek. Jak vyplývá konkrétně z bodu 44 uvedeného rozsudku, toto ustanovení stanoví, že úroky z prodlení běží ode dne následujícího po datu splatnosti dlužné částky určeném Komisí do konce dne, k němuž došlo k zaplacení celé dlužné částky. Toto ustanovení rovněž uvádí, že v případě nezaplacení k datu určenému Komisí přirůstá k částce, kterou smluvní strana dluží, úrok v sazbě uvedené v čl. 3 odst. 6 uvedených podmínek, který stanoví úrokovou sazbu ve výši úrokové sazby Evropské centrální banky (ECB) pro hlavní refinanční operace navýšené o 3,5 %.

51 Je přitom nesporné, že Lito nikdy v průběhu řízení nezpochybňovala platnost těchto smluvních ujednání.

52 Tribunál dále v bodě 75 napadeného rozsudku uvedl, že použitelná úroková sazba činila 1,5 %, a po patřičném navýšení uplatnil 5% sazbu úroků z prodlení od 25. října 2011, tj. ode dne následujícího po datu splatnosti uvedeném v oznámení o dluhu.

53 Z výše uvedeného vyplývá, že Tribunál správně aplikoval smluvní ujednání a právně dostačujícím způsobem odůvodnil své rozhodnutí.

54 V důsledku toho musí být třetí důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

55 V rámci čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z aplikace nesprávných právních kritérií při hodnocení důkazů Lito vytýká Tribunálu, že v bodech 52 až 56 napadeného rozsudku konstatoval, že nezaznamenávala odpracované hodiny a že předložené pracovní výkazy nesplňovaly podmínky stanovené ve smlouvě, ačkoli byly pracovní výkazy poskytnuty *ex post* na hlavičkovém papíře podniku s logem potvrzujícím jejich původnost. Tribunál tím podle ní učinil nepřesná zjištění, zkreslil důkazy předložené Lito a uvedené důkazy nesprávně právně kvalifikoval.

56 Tribunál navíc podle ní v bodech 60 až 64 napadeného rozsudku nesprávně konstatoval, že korespondence mezi osobami, které pracovaly pro projekt WIH, neprokazovala skutečně odpracovanou dobu v rámci tohoto projektu, neboť tato korespondence měla důkazní hodnotu hlavně z toho důvodu, že z ní Komise vycházela *ex post* pro účely snížení částky, jejíhož vrácení se domáhala.

57 Lito tvrdí, že Tribunál se dopustil nesprávného posouzení v bodě 61 napadeného rozsudku, když rozhodl, že mu nepřísluší hledat v přílohách poskytnutých Lito informace, které by mohly podložit její argumenty, zatímco v bodě 63 téhož rozsudku argumentoval tím, že tyto přílohy obsahují administrativní či pouze organizační informace.

58 Komise tvrdí, že analýza nákladů způsobilých k financování, kterou Tribunál provedl, vychází z posouzení skutkových okolností, které nemůže Soudní dvůr přezkoumávat. Tribunál podle ní v každém případě správně rozhodl v bodě 61 napadeného rozsudku, že mu nepřísluší vyhledávat důkazy na podporu argumentů Lito v objemné příloze, která se navíc týká pouze výsledků dosažených v projektu WIH dokládajících jeho řádnou realizaci.

Závěry Soudního dvora

59 Úvodem je třeba odmítnout argumenty směřující proti bodům 52 až 56 napadeného rozsudku předkládané pod záminkou údajného zkreslení důkazů, které se kryjí s argumenty vznesenými již v rámci druhého důvodu, které byly odmítnuty jako nepřípustné v bodě 40 tohoto rozsudku.

60 Pokud jde o argument stran posouzení příloh předložených Lito, je třeba konstatovat, že Lito v zásadě opakuje argumenty, které vznesla již v prvním stupni, jak vyplývá z bodů 61 až 63 napadeného rozsudku.

61 Tribunál přitom rozhodl, že není třeba podrobně analyzovat objemné přílohy, které Lito předložila, a to zejména proto, že tyto dokumenty nebyly v každém případě s to prokázat pracovní dobu skutečně věnovanou projektu WIH. Dodal, že důkazní hodnota předložené korespondence nevyplývá ani z toho, že Komise akceptovala, že je možné financovat hodiny odpracované jedním zaměstnancem, neboť taková okolnost nemá vliv na prokazování hodin odpracovaných jinými zaměstnanci v souladu se systémem záznamu odpracovaných hodin sjednaným ve smluvních ujednáních.

62 Z výše uvedeného vyplývá, že Lito tak pouze kritizuje řešení, k němuž Tribunál dospěl v bodech 62 a 63 napadeného rozsudku, a ve skutečnosti usiluje o přezkum žaloby podané k Tribunálu, k čemuž nemá Soudní dvůr pravomoc (viz zejména rozsudek Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 50).

63 Tento argument tady musí být odmítnut jako zjevně nepřípustný.

64 Pokud jde o skutečnost vytýkanou Tribunálu v bodě 63 napadeného rozsudku, odůvodnění Tribunálu neobsahuje rozpory, neboť předložené přílohy neanalyzoval Tribunál, ale tato analýza vychází ze zjištění Komise, která Lito nezpochybnila.

65 V důsledku toho musí být čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku částečně odmítnut jako nepřípustný a částečně zamítnut jako neopodstatněný.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

66 Pátý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se Tribunál dopustil při posuzování právní povahy pracovních výkazů.

67 Lito tvrdí, že povinnost vypracovávat pravidelné zprávy s popisem práce odvedené na projekt WIH na každého zaměstnance a oddělení má zajisté každý podnik, avšak tato povinnost nemůže vést k tomu, že bude pomíjena odvedená práce, jinak by tato povinnost byla nepřiměřená, či dokonce zneužívající. Jelikož pojem pravidelná zpráva není definován v evropské legislativě ani v unijní judikatuře, je třeba určit vždy případ od případu a podle zvláštních potřeb, nakolik přesná musí být každá jednotlivá zpráva.

68 Komise připomíná, že ve smlouvách o programech, v nichž je vyplácena finanční pomoc, je příjemce právně zavázán zaznamenávat a přesně vykazovat své výdaje a odůvodnit jejich proplacení. V této souvislosti dále uvádí, že splnění projektu je absolutně nezávislé na povinnosti příjemce odůvodnit proplacení jeho výdajů.

Závěry Soudního dvora

69 Nejprve je třeba konstatovat, že Lito opět opakuje pouze argumenty, které přednesla již v prvním stupni, jak vyplývá konkrétně z bodu 43 napadeného rozsudku.

70 Ačkoli dále Lito kritizuje odůvodnění poskytnuté Tribunálem s poukazem na zásadu proporcionality, neuvádí žádný bod odůvodnění napadeného rozsudku, u něhož by bylo možné takovou výtku učinit.

71 Za takových okolností nemůže Soudní dvůr splnit úkol, která má v rámci kasačního opravného prostředku, a provést přezkum legality (viz usnesení Greinwald v. Wessang, C-608/12 P, EU:C:2014:394, bod 28).

72 Pátý důvod kasačního opravného prostředku musí tedy být odmítnut jako nepřípustný.

K šestému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

73 V rámci šestého důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z porušení práva na spravedlivý proces a procesních norem zaručujících dodržování práva na obhajobu a rovnost zbraní mezi smluvními stranami Lito vytýká Tribunálu, že v bodě 56 napadeného rozsudku naprosto svévolně rozhodl, že pracovní výkazy, které Lito předložila v přílohách, nesplňují podmínky stanovené ve smluvních ujednáních a v bodě 63 téhož rozsudku konstatoval, že tyto výkazy nedokládají čas skutečně odpracovaný pro projekt WIH.

74 Jelikož Komise jednostranně konstatovala, že předložené pracovní výkazy nebyly s to doložit hodiny odpracované v rámci uvedeného projektu a Tribunál toto odůvodnění následoval na základě smluvních ujednání, Lito byla podle svých tvrzení znevýhodněna oproti tomuto orgánu, který je v projednávaném sporu soudem i stranou. Z toho podle ní vyplývá, že smluvní ujednání mají zneužívající povahu a jsou v rozporu se zásadou proporcionality.

75 Komise tvrdí, že Tribunál na základě smluvních ujednání vážících strany řádně posoudil předložené důkazy, přičemž neporušil právo na obhajobu ani zásadu rovnosti zbraní mezi účastníky.

76 Pokud jde o údajnou zneužívající povahu smluvních podmínek a jejich rozpor se zásadou proporcionality, Komise tvrdí, že tato tvrzení byla poprvé formulována až ve fázi kasačního opravného prostředku, a musí být tedy odmítnuta jako nepřípustná.

Závěry Soudního dvora

77 Pokud jde o šestý důvod kasačního opravného prostředku, který opět směřuje proti bodům 56 a 63 napadeného rozsudku, jež byly analyzovány rámci druhého a čtvrtého důvodu, postačí připomenout, že Tribunál přihlédl ke korespondenci předložené Lito jako důkaz, avšak nepovažoval ji za dostatečnou z důvodu, že neprokazovala v souladu se smluvními ujednáními, kolik času zaměstnanci Lito ve skutečnosti odpracovali pro projekt WIH.

78 Za těchto podmínek nelze Tribunálu vytýkat, že přijal svévolné rozhodnutí v rozporu s právem na spravedlivý proces.

79 Pokud jde o výtku, že jsou smluvní ujednání nepřiměřená, resp. mají zneužívající povahu, je třeba konstatovat, že Lito během řízení v žádném okamžiku nezpochybňovala platnost smluvních ujednání zavazujících smluvní strany.

80 Lito v rámci tohoto kasačního opravného prostředku tvrdí, že tato smluvní ujednání mají zneužívající povahu a jsou v rozporu se zásadou proporcionality, přičemž jde o důvod, který nepřednesla před Tribunálem a uplatňuje jej poprvé až před Soudním dvorem.

81 Pravomoc Soudního dvora je přitom v rámci kasačního opravného prostředku v zásadě omezena na posouzení právního řešení, kterým bylo odpovězeno na žalobní důvody projednávané před soudem rozhodujícím ve věci samé (viz zejména rozsudek Sison v. Rada, C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 95 a citovaná judikatura).

82 Z výše uvedeného vyplývá, že šestý důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako částečně nepřípustný a zamítnut jako částečně neopodstatněný.

K sedmému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

83 V rámci sedmého důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z nesprávného právního posouzení právní povahy metod sloužících k vyčíslení výdajů Lito připomíná jednotlivé modely, s jejichž pomocí lze určit náklady způsobilé k financování, a tvrdí, že oznámení o dluhu musí být zrušeno, neboť nebyla zohledněna metoda odečítání paušálních režijních nákladů od celkových nákladů.

84 Komise uvádí, že argumenty Lito nemohou zpochybnit odůvodnění, které Tribunál poskytl v napadeném rozsudku.

Závěry Soudního dvora

85 Je třeba uvést, jak vyplývá z bodu 42 napadeného rozsudku, že vzájemný návrh Komise vycházel zaprvé z toho, že Lito nesplnila povinnost vést pracovní výkazy v souladu s čl. 14 odst. 1 písm. a) všeobecných smluvních podmínek, a zadruhé z toho, že Lito nesprávně použila pro výpočet nepřímých nákladů na projekt WIH metodu celkových nákladů.

86 Jelikož Tribunál v bodech 47 až 64 napadeného rozsudku uznal opodstatněnost vzájemného návrhu na základě prvně uvedeného argumentu, není třeba analyzovat argument týkající se metody celkových nákladů.

87 Výtka ze strany Lito, která se týká posouzení právní povahy metod pro vyčíslení nákladů, proto musí být odmítnuta, neboť nemůže vést ke zrušení napadeného rozsudku.

88 Sedmý důvod kasačního opravného prostředku musí tedy být zamítnut jako irelevantní.

K osmému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

89 V rámci osmého důvodu kasačního opravného prostředku Lito vytýká Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když nepovažoval postup Komise, která požadovala vrácení vyplacených částek, ačkoli v dopise ze dne 24. května 2011 připustila, že byla pro projekt WIH odváděna trvalá a užitečná práce, za zneužívání. Podle Lito nelze považovat to, že nemohla předložit pracovní výkazy při auditu, za nesplnění základní povinnosti dané smlouvou, a sice povinnosti realizovat projekt WIH.

90 Komise tvrdí, že smluvní ujednání, které Lito dobrovolně akceptovala, když smlouvu uzavřela, nejsou zneužívající ani neodporují zásadě proporcionality.

Závěry Soudního dvora

91 Na úvod je třeba konstatovat, že v rámci osmého důvodu svého kasačního opravného prostředku Lito pouze opakuje argumenty, které přednesla již před Tribunálem, a neuvádí kritizované pasáže rozsudku, jehož zrušení se domáhá, ani právní argumenty podporující specificky tento návrh. Lito ve skutečnosti pouze navrhuje, aby došlo k přezkumu žaloby předložené Tribunálu, což nespadá do pravomoci Soudního dvora (viz zejména rozsudek Eurocoton a další v. Rada, C-76/01 P, EU:C:2003:511, body 46 a 47).

92 Osmý důvod kasačního opravného prostředku proto musí být odmítnut jako nepřípustný.

93 Uvedený argument je v každém případě třeba zamítnout jako neopodstatněný.

94 Je totiž třeba uvést, že v souladu s ustálenou judikaturou dojde ke zneužití pravomoci, pokud orgán vykonává svou pravomoc za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudky Spojené království v. Rada, C-84/94, EU:C:1996:431, bod 69; Windpark Groothusen v. Komise, C-48/96 P, EU:C:1998:223, bod 52, a Swedish Match, C-210/03, EU:C:2004:802, bod 75).

95 Zneužití pravomoci je jedním z hledisek, podle nichž unijní soud posuzuje legalitu aktu napadeného v rámci žaloby na neplatnost na základě ustanovení článku 263 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, EU:C:1970:114, bod 3).

96 Naproti tomu v rámci žaloby podané na základě článku 272 SFEU může žalobce vytýkat orgánu, který je jeho smluvním partnerem, pouze porušení smluvních ustanovení nebo porušení ustanovení práva použitelného na smlouvu (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, bod 11).

97 Z toho vyplývá, že důvod, který vychází z toho, že Komise údajně zneužila svou pravomoc, je uplatňován za účelem zrušení a směřuje k tomu, aby Tribunál rozhodl o legalitě napadeného aktu na základě ustanovení Smlouvy, musí být odmítnut jako nepřípustný.

98 Pokud by však měl být osmý důvod kasačního opravného prostředku chápán v tom smyslu, že vychází ze zneužívajícího chování Komise ve smluvním vztahu s Lito, bylo by nutné konstatovat, že Lito nikdy během řízení nezpochybňovala výklad smluvních ujednání, který Tribunál podal v bodech 48 až 53 napadeného rozsudku, ani konstatování Komise stran částky, která má být vrácena, jak vyplývá z bodu 65 napadeného rozsudku.

99 Tvrzení Lito, že realizace projektu WIH je ve skutečnosti základní povinností vyplývající ze smlouvy, dále neodůvodňuje závěr, že Komise jednala zneužívajícím způsobem, neboť Tribunál v bodě 64 napadeného rozsudku konstatoval, že Lito nesplnila povinnost vést pracovní výkazy a zaznamenávat hodiny odpracované zaměstnanci v souladu s čl. 14 odst. 1 písm. a) všeobecných smluvních podmínek.

100 Z toho vyplývá, že osmý důvod kasačního opravného prostředku musí být odmítnut jako nepřípustný a v každém případě zamítnut jako neopodstatněný.

K devátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

101 V rámci devátého důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z nedostatečného odůvodnění Lito vytýká Tribunálu, že nekonstatoval, že je oznámení o dluhu nepodložené s tím, že elektronická korespondence ze dne 24. května 2011 a 17. srpna 2011 v tomto ohledu není dostačující.

102 Komise tvrdí, že argumenty Lito je třeba zamítnout jako neopodstatněné.

Závěry Soudního dvora

103 V rámci tohoto devátého důvodu Lito Tribunálu v podstatě vytýká, že nerozhodl o devátém důvodu žaloby na neplatnost v prvním stupni týkajícím se nedostatečného odůvodnění oznámení o dluhu.

104 Je přitom třeba uvést, že argument vycházející z nedostatečného odůvodnění na základě článku 296 SFEU nelze uplatnit v rámci žaloby podané podle článku 272 SFEU.

105 Dále je třeba konstatovat, že Tribunál při analýze opodstatněnosti vzájemného návrhu ověřil v bodech 65 až 69 napadeného rozsudku výpočet částky požadované Komisí na základě informací, které mu tento orgán poskytl a proti kterým Lito neměla námitek.

106 Tribunál dále v bodech 70 až 72 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise řádně specifikovala podmínky pro vrácení pomoci a datum splatnosti vracených částek, neboť byly uvedeny jak v dopise ze dne 24. května 2011, tak v pokynech obsažených v oznámení o dluhu pod rubrikou platební podmínky.

107 Z toho vyplývá, že Tribunálu nelze vytýkat jakékoli pochybení z právního hlediska, pokud jde o povinnost uvést odůvodnění, a devátý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K desátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

108 V rámci posledního desátého důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícího z porušení zásady ochrany legitimního očekávání Lito Tribunálu vytýká, že nerozhodl, že Komise sankcionovala pouhé formální chyby v předepsaném postupu a vrácení vyplacených částek se domáhala pět let po ukončení programu, který dal vzniknout projektu WHI, a to přestože byl výzkum prováděn v dobré víře a finanční pomoc byla vyplacena v souladu se smlouvou.

109 Komise připomíná, že předmětem sporu není projekt WIH vedený Lito, ale to, že nesplnila povinnost určit způsobilé náklady. Komise dále zpochybňuje, že by na straně Lito vyvolala jakékoli legitimní očekávání.

Závěry Soudního dvora

110 Pokud jde o zásadu ochrany legitimního očekávání ve smyslu judikatury uvedené v bodě 26 tohoto rozsudku, postačí konstatovat, že Lito neprokázala, jakým způsobem u ní Komise vyvolala očekávání, pokud jde o použití odlišných metod pro vyčíslení způsobilých nákladů, než jsou metody sjednané ve smlouvě.

111 Tento argument Lito je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněný.

112 Pokud jde o lhůtu, v níž může Komise požadovat vrácení vyplacených částek, je třeba zdůraznit, jak vyplývá z bodu 79 napadeného rozsudku, že Komise může podle čl. 17 odst. 1 všeobecných smluvních podmínek provést v průběhu pěti let od ukončení předmětného programu u účastníka audit, takže se může *a fortiori* v této lhůtě platně domáhat i vrácení vyplacených částek.

113 Lito se navíc poukazem na to, že výzkum v rámci projektu WIH prováděla v dobré víře, opět pokouší zakrýt skutečnost, že se projednávaný spor týká pouze údajného porušení povinnosti vést pracovní výkazy a zaznamenávat hodiny odpracované zaměstnanci podle čl. 14 odst. 1 písm. a) všeobecných smluvních podmínek.

114 Argumenty Lito tedy musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

115 Poslední desátý důvod kasačního opravného prostředku Lito proto musí být zamítnut jako neopodstatněný.

116 Z výše uvedeného vyplývá, že nelze vyhovět ani jednomu z důvodů, které Lito uplatnila na podporu svého kasačního opravného prostředku.

117 Kasační opravný prostředek proto musí být zamítnut v plném rozsahu.

K nákladům řízení

118 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, který se použije na základě svého čl. 184 odst. 1 na řízení o opravném prostředku, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Lito neměla ve věci úspěch a Komise požadovala náhradu nákladů řízení, je třeba uložit Lito náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro AE se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.